

Prireditev se je zdela kot nekaj intimen večer, in to bodisi z ozirom na odlično sestavljen spored kakor tudi z ozirom na razmeroma žal le pičlo udeležbo našega občinstva.

Tekom lepo se razvijajočega in vsestransko uspelega koncerta smo se prepričali, da je koloraturno petje domena Strozzijske. Ne spominjam se, da bi bil kdaj prej, niti v Ljubljani, pa tudi niti na Dunaju ne, slišal kolorature izvajati tako naravno, gladko, precizno — z eno besedo, tako lepo in dovršeno. Leo Delibesova arija iz opere »Lakme« in Felicien Davidova arija iz opere »La perle du Brésil« sta pa tudi dva komada, ki nudita v koloraturnem oziru prilike več kot dovolj. Poleg tega omenjam še kot posebno vrtilino Strozzijske pevske umetnosti njen izredno lep, tudi v najvišjih legah čisto in prijetno doneč falzet.

Izmed izvajanih skladb smo z veliko radostjo in zadoščenjem sprejeli sedem modernih pesmi mladega, nadebudnega hrvatskega skladatelja Petra Konjovića: 1. Chanson, 2. Iščekivanje, 3. Večernja pjesma, 4. Pod pendžeri, 5. San zaspala..., 6. Nana, kaži tajku in 7. Sabaha. Prvi dve sta se nam zdeli sicer nekoliko razkosani in nista tolikanj prodrli, ampak ostalih pet krajših je bilo pa zares krasnih. Izrazite so po svojih deloma hrvatskih narodnih motivih in v celoti mojstrsko izdelane.

Po dovršenem sporedu je izborna pevka dodala še venček slovaških narodnih pesmi, prirejenih za klavir od znanega češkega skladatelja prof. V. Novaka. Na klavirju jo je izvrstno spremljal njen soprog Bela pl. Pečić.

Stanko Premrl.

Balokovićev koncert.

O tem velenadarjenem umetniku je pač nepotrebno pisati. Nam vsem je znan kot dober interpret, velik virtuos in simpatičen človek. Tudi o njegovi igri se je že toliko pisalo in govorilo, da nam ne preostaja drugega, kot pritrditi vsem pohvalam. Posebno ga moramo ceniti raditega, ker ne počiva na svojih lavorih (ki si jih je prav mnogo pridobil), temveč lahko zasledujemo pri njem od koncerta do koncerta kar največji napredek, posebno v prednašanju. Zatorej nam je vedno dobrodošel, kadarkoli pride k nam v goste in nam iz svoje velike izbire nudi najlepše.

Lucijan Škerjanc.

Backhausov koncert.

Po razburljivih koncertih različnih opernih in koncertnih pevk, komornih in koncertnih pianistov in pianistinj smo se srečno prerili do koncerta, ki po pravici zasluži svoje ime. Še več! Pričakovali smo terce, oktave, nepremagljive tehnične težkoče, na kar so nas pripravile različne neokusne, banalne notice v naših listih. Vsega tega pravzaprav ni bilo slišati. Tehnika je pri Backhausu nekaj samoobsebi umljivega; on ni virtuos, temveč umetnik v najpravičnejšem pomenu besede. Že takoj prvi ton nas je zavzel; Backhaus je najtežje in najresnejše kompozicije s pravim umetniškim razumevanjem interpretiral. Pri nas smo vajeni, da slišimo Chopina na moč težko igrati; pri tem koncertu pa ni

bilo onih razupitih težkoč; vse je teklo kar najgladkeje, pa ne le to, v Backhausovi igri je bila duša, ki jo že dolgo in, doslej še zama, iščemo pri dosedaj običajnih koncertih.

Spored sam nas je povedel v višje sfere: Beethoven, Brahms, Chopin, Mendelssohn, Liszt. Stopil je na oder mož, s karakterističnim obrazom, brez uradničnih dolgih las. In takoj, ko je udaril prve akorde, smo čutili, da so v njegovem igranju poseben čar, velika moč in čista lepota. Doslej smo poslušali s potrpežljivostjo klavirske koncerte v prepričanju, da klavir ni instrument, na katerem bi se dalo občutiti; zdelo se nam je potrebno, da je vse dolgočasno, kar se igra nanj, in zadovoljni smo bili, če smo prišli srečno in nepoškodovano skozi ozki koridor Unionove dvorane na prosto, da smo se otresli vplivov najrazličnejše dobre in slabe godbe, ki so jo nam nudili »veliki umetniki iz različnih avstrijskih in ogrskih glavnih mest«...

Pa nazaj k Backhausu! Kakšen je bil njegov »appassionato«! Sicer ni hotel, kot da bi ga podile erinije, pa v dno duše je segel njegov vse efektiranosti prosti »allegro«. Kontrast med »pp« in »ff« je bil izredno fino in mogočno začrtan. Neprisiljenost predavanja in res globokoumna vstopitev v klasičen program sta bili najlepši lastnosti njegovega igranja. In Chopin! Skoro najbolj nas je očaral tretji del sonate, »Largo«. Ta čisti, svetli ton te prelepe melodije, ta nežnost in ljubezen, s katerima se je pianist poprijel svoje nelahke naloge, sta bili res idealni! Kot ornamenta so se zlivale v četrtm delu okoli izrazite melodije skale in ji dajale še večji sijaj, lepoto in izrazitost.

Je-li treba še kaj govoriti o tem koncertu? Kdor ga ni slišal, je pač ob največji užitek, kar jih je dosedaj nudila letošnja sezona. Backhaus nam je odprl pot v pravo umetnost, ne v diletantstvo, ki smo ga sicer vajeni.

Kaj o publiki? Obnašala se je kot navadno; seveda so bili v koncertu tudi ljudje, ki so sladko spali; takim naj se v bodoče razloži, da slučajno zadnja predstava ni vedno kinematografska, da ne bo potem nesporazumljenj.

Vsled velikega aplavza je dodal umetnik še eno točko, ki bi lahko brez škode izostala. Sploh je ploskanje pač nevreden izraz dopadajenja; Backhaus je igral tako, da se je ploskanje slišalo silno banalno in skoroda razžaljivo; vtis na čutečo dušo je bil tako silen, da je pač težko najti izraza za to umetnost.

Lucijan Škerjanc.

Koncert Križaj-Ličar.

Naj bi se vendar na koncertih pele koncertne pesmi in na odru arije! Kaj nam je treba pri koncertu »Hoffmannovih pripovedi« in »Figarove svatbe«! Res, spored ni bil ravno izbran; izmed skladateljev umetne pesmi sta bila takorekoč le Bendel in Hatze zastopana; in ta dva nista ravno poklicana reprezentirati moderno pesem... Koliko je lepih pesmi novejših in starejših skladateljev, pravih zakladov svetovne glasbe! In po teh naj bi posegli naši pevci, ne po onih že naravnost zloglasnih arijah, ki napravijo tak učinek! Ali je namen koncertnih prireditev zabava? Mišlim, da ne; za zabavo imamo kar dva kinematografa...